There are no claims regarding – החרשת והשוטה כולי אין להן טענת בתולים the virginity of a deaf-mute and an imbecile, etc.

Overview

The general rule is if someone marries a woman with the assumption that she is a בתולה (a virgin), whose כתובה is two-hundred זוז, and it turns out that she is a בעולה (whose ברייתא one hundred (זוז), she (partially) loses her כתובה Our ברייתא teaches that regarding certain women, the husband cannot claim this טענת בתולים. There is a dispute between אין להן טענת בתולים, why, regarding these women, אין להן טענת בתולים.

פירוש בקונטרס דאי הוה פקחת לטעון הוה טענה משאירסתני נאנסתי בקונטרס דאי הוה פקחת לטעון הוה טענה משאירסתני נאנסתי explained the reason there is no טענת בתולים here, for if she was clever enough to claim, she would have claimed, 'I was forced after the 'אירוסיץ'; therefore we claim it on her behalf –

מוספות asks:

- וקשה לרבינו יצחק דהיכי טענינן לה הכי מספק לאפוקי ממונא כיון דאיהי לא טענה has a difficulty; since she is not claiming anything; how can we make this doubtful claim (משנתארסה נאנסה) for her, to take away money from her husband. תוספות clarifies his question -

דחזקת גופה איתרעי שור שחוט לפניך אבל חזקת ממון לא איתרעי דהוי שור שחוט לפניך ממון ממון לא איתרעי as she was since בתולה בתולה מולה בתולה מולה בתולה בתולה אונים בתולה בתולה

1

¹ See footnote # 34, and the very end of this תוספות.

 $^{^2}$ בד"ה הא ר"ג.

³ See previously ב, and here as well that according to רבן גמליאל where she claims that the reason she is not a בתולה is because she was forced after the אירוסין, and so it is his loss, she is believed, and he is required to pay her the entire כתובה. In this case even though the 'הרשת וכו' is not (capable of) claiming anything, we claim on her behalf that (perhaps) משנתארסה נאנסה.

⁴ Every woman has a הזקה דמעיקרא (she was born that way), and until we know otherwise, we assume that she is still a בתולה. However here she is a הצעולה, as no one is contesting this, therefore it is not that obvious to assume that she was a אירוסין until after the אירוסין (as we would otherwise say, if she claimed it), but here since she is a אירוסין there is sufficient reason to assume that perhaps she was a אירוסין even before the אירוסין and does not deserve the (entire).

⁵ See previously on א,זט (and in 'שור there). שור שחוט לפניך is an expression indicating that we know something is certainly not in order. The ox is dead; the owner has a claim on somebody for killing the ox. Here too there is no question that she is a בעולה. It is up to her to prove when it happened, otherwise we may assume that it happened before the אירוסין.

⁶ The husband is in the possession of the כתובה money. In order to award it to her we need strong proof that משנתארסה, and since we have no claim from her; what gives us the right to claim it against his זו מאנסה?! It would seem that this question is on our ממרא proper, which states כגון זו פתח פיך לאלם הוא that we claim it on her behalf.

she was born), has been weakened; for it is like 'an ox is slaughtered before you', however the status of the money is not weakened; the husband is in the possession of the money that she wants to take away from him –

תוספות, however, finds support for פרש"י:

רטיהו מביא רבינו יצחק ראיה לפירוש הקונטרס דאמר בפרק המדיר (לקמן עו,ב ושם) - ומיהו מביא רבינו יצחק ראיה לפירוש הקונטרס דאמר states in פרק המדיר אביר המדיר אבירו אליו הראיה המוציא מחבירו עליו הראיה המוציא מחבירו שליו הראיה המוציא הראיה המוציא הראיה המוציא הראיה המוציא הראיה המוציא הראיה המוציא הראיה הראיה המוציא הראיה הראיה הראיה הראים הראים

If no scab formed on the wound the rule is - המוציא מחבירו עליו הראיה

ימפרש דאפילו לא יהיב טבח דמי על הטבח להביא ראיה שברשות המוכר נטרפה? And the ממרא there explains that even if the butcher (the buyer) did not yet pay for the cow, nevertheless it is incumbent on the butcher to bring a proof that it became a טריפה while it was in the possession of the seller; otherwise, the buyer must pay the seller for the animal.

תוספות responds to an anticipated difficulty:

והא דמפרש רב אשי¹⁰ למתניתין דהמדיר¹¹ -

And this which רב אשי explained the פרק המדיר in -פרק

- דהיו בה מומין ועודה בבית אביה על האב להביא ראיה

That if she had blemishes and was still in her father's house, the father must

TTI 41 :

⁷ The case there is where one bought a cow and slaughtered it, and a needle was found in the stomach which was perforated through and through, which rendered the animal a טריפה. If the perforation occurred before the sale, the seller is obligated to reimburse the buyer. The rule is if the wound formed a scab, it is certain that it took place (at least) three days prior, so if the sale was within three days of the שחיטה, we know that it became a שחיטה while in the possession of the seller and he is required to reimburse the buyer.

⁸ The seller need not reimburse the buyer unless he can somehow prove that the perforation of the needle took place before the sale.

⁹ We see here that even though it is a שור שחוט לפניך', the animal is certainly a טריפה (like the woman is certainly a and the buyer (who did not pay yet) has the הזקת ממון (like the husband); the only question is when did this happen, which no one knows (same as here), and we see there that the הזקת ממון is not sufficient and we make him pay, similarly here too the הזקת ממון is not sufficient and he has to pay her the full כתובה. The reasoning is the same in both cases; one who buys an ox must pay for it (unless he can prove he bought a שריפה), one who marries a woman, we assume she is a בתולה and he owes her a כתובת בתולה, unless he can prove she was a שר. שו. אירוסין

¹¹ עה,א there reads; עה,א בבית אביה האב צריך להביא ראיה שמשנתארסה היו בה מומין הללו בבית אביה האב צריך להביא ראיה שמשנתארסה היו בה מומין אלו והיה מקחו מקח טעות. The case there is where man married a woman and he found blemishes (מומין) on her and he does not want to have with her. If we know that she had the blemishes while she was in her father's house (after the אירוסין) and we are not sure whether they were there before or after the אירוסין, (and the father wants that the husband, who does not want to have with her, pay the בישואין), the father must prove that the blemishes happened after the אירוסין, however once she entered her husband's domain (and he wants to divorce her), he has to prove that it happened before the כתובה.

prove that the blemishes occurred after the אירוסין; so אירוסין explained -

רישא מנה לאבא בידך 12 סיפא מנה לי בידך

The first case in the משנה is comparable to where one says, 'you owe my father a is comparable to a case where one says, 'you owe me a מנה'. This concludes the citation from the הוספות. גמרא continues -

לא¹³ מטעם דברי ושמא ברי עדיף כדמשמע לפום ריהטא¹⁴

It is not on account of the reasoning, as would seem superficially, that by ברי ושמא, the ברי is stronger -

דאם כן הוה קשה דהיכי טענינו לה הכי¹⁵

For if indeed that is the reasoning (on account of ברי ושמא), there is a difficulty. for how can we claim it on her behalf [here] -

אלא כדפירש התם¹⁶ בקונטרס רישא מנה לאבא בידך

Rather the difference between the רשא and the סיפא there, is as רישא explained there, the רישא is like a case where one claims, 'you owe my father a מנה' -

דלגבי האב לא מהני חזקת הגוף דבתו¹⁷ דהכתובה היא באירוסין של אב¹⁸ For regarding the father, the חוקת הגוף of his daughter is not effective, for by the כתובה goes to the father -

סיפא מנה לי בידך דלגבי דידה מהני חזקת הגוף דידה פי -

However, the סיפא is like 'you owe me a מנה ; so, regarding the wife, her חוקת הגוף is effective to collect her - כתובה

 $^{^{12}}$ When she is still בבית אביה as an הרוסה, the כתובה belongs to the father (if she is a נערה). Therefore, it is like one who is claiming, 'you owe my father a מנה'.

¹³ Seemingly the answer of א"ר is still not clear; what difference is there between מנה לי בידך מנה לאבא בידך. One may have assumed that the difference is in ברי, as מוספות, as continues to explain and negate.

¹⁴ In the סיפא, where she is the claimant (the כתובה payment goes to her), she is a ברי, for she knows for sure that the אירוסין happened after the שמא, and the husband is a שמא, all he can claim is perhaps it happened before the אירוסין, therefore we rule that אליו להביא עליו להביא, otherwise she receives the כתובה, since ברי נשמא ברי עדיף. However, when she is the claimant for the מומץ, the claimant for the מתוכת אירוסין is the father, who also does not know for sure when the מממץ happened, only she knows, and her שמא is irrelevant since she is not the claimant, therefore it is a שמא , and since the father is the מנציא, therefore על האבא בידך. [This is similar to מנה לאבא בידך, where the claimant is not sure that the (still) owes money to his (deceased) father.] However, תוספות negates this explanation.

¹⁵ The מומין amends this to read הכא (instead of הוכל). There by the מומין, we say if the claimant is not a, ברי, he cannot collect (even though the מומין tells us that the מומין happened later [after the אירוסין), so why is it that here there is no טענת בתולים (and she collects the ברי ושמא , since there is no טענת ברי (only חזקת הגוף). This proves that does not play a role in determining her status.

בד"ה רב ¹⁶.

¹⁷ She was born without blemishes, this הזקה normally remains in effect until the time we know for sure that it changed, therefore we postpone the appearance of the מומין as long as possible.

¹⁸ The claimant is the father, the הזקה is by the daughter (see footnote # 17), we cannot apply the הזקה of the daughter to the claim of the father.

¹⁹ The same is here that her הזקת הגוף that she was born a בתולה is effective that we postpone the time of her becoming a בעולה as much as possible and we claim משנתארסה נאנסה.

וכן צריך לפרש דאי מטעם ברי קאמר התם 20

And indeed, it is necessary to explain it in this manner that the difference between the רביע and the סיפא is not on account of ברי ושמא ברי עדיף, for if the reason what he is saying there (that she is believed בבית בעלה) is on account of ברי -

- אמאי קאמר דעודה בבית אביה על האב להביא ראיה דמשנתארסה נולדו בה מומין Why does the משנה rule that when she is still בבית אביה, the father must bring proof that the מומין came after the אירוסין

אמאי צריך להביא ראיה כיון דאמר ברי לי

Why does he need to bring proof, since the father claims, I am sure the מממין came later -

דבכל ענין משמע דצריך להביא ראיה אפילו אב אמר ברי²² לי²². For it seems that the father must always bring proof in any event, even if the father claims פרש"י. ברי לי.

תוספות offers his explanation why הולים אין להן טענת בתולים:

ילרבינו יצחק נראה לפרש הכא דאין להן טענת בתולים לפי שבחזקת מוכת עץ 23 היא היא לרבינו יצחק נראה לפרש הכא דאין להן טענת בתולים prefers to explain what it states here that אין להן טענת בתולים, that is because she is presumed to be a מוכת עץ

תוספות responds to an anticipated difficulty:

ואף על גב דכולהו נמי חבוטי מחבטן 24

And even though that all other women are also prone to be struck, so why is there טענת בתולים by them and not by 'תוספות responds -

- מכל מקום שאר נשים יש להן טענת בתולים מדלא קאמרי 25 שהן מוכת עץ מכל מקום שאר נשים יש להן טענת בתולים against them, since they do not claim that they are מוכת עץ -

²⁴ See לו.ב.

²⁰ Previously, תוספות negated this explanation (of ברי ושמא), since it is in contradiction with our גמרא here (see footnote # 15). Now מכרא is explaining that it cannot be the explanation there, for it is negated by the גמרא there.

²¹ The משנה states without qualification, that בבית אביה the father must bring proof. It is possible and just as likely that the father knows when she received the blemishes, and even in that case, he still needs to bring proof. If the reason is ברי עדיף, why should he need to bring proof when he claims?!

²² If, however, the reason the father needs to bring proof is because the חזקת הבת is ineffective for the father, it is understood that it makes no difference whether he claims ברי or not. The deciding factor is the הבת.

²³ A מכת עץ (hit by wood) refers to a woman who lost her בתולים due to being struck in that area but not because of intimate relations. We claim on her behalf that the reason she has no מוכת עץ is because she is a מוכת עץ, but not because she was מוכת עץ (either before or after the אירוסין). [There is a dispute what is the מרובה of a מוכת עץ המונה מנה ti is מאתיים (like a מוכת לוke a בתולה), and according to the מנה s (נואלמנה 'Like a מוכת 'Like a מוכת

²⁵ See 'Thinking it over' # 2.

אבל הנך חרשת ושוטה דלא מצי אמרי בחזקת מוכת עץ נשאות -

However, these הרשת ושוטה, who cannot claim anything, we assume that they are married with the presumptive status that they are מוכת עץ.

תוספות supports his view based on a (different) גירסא:

וכן נראה דברוב ספרים לא גרסינן לעיל²⁶ בברייתא -

And so too it is apparent that the reason why תוספות is as אין להם טענת בתולים is as אין להם טענת בתולים that we claim²⁷ on their behalf ברייתא since in most texts, the previous ברייתא does not state (as it does state in our text) בוש להן טענת בתולים.

אלא החרשת והשוטה והאילונית יש להן קנס ותו לא -

Rather that ברייתא reads, 'the אילונית and the שוטה and the אילונית have קנס have, but no more, meaning -

ואין כתוב ברוב ספרים ויש להן טענת בתולים –

That in most texts it is not written 'ויש להן טענת בתולים', as it is written in our text - יויש להן טענת בתולים'. ולפירוש רבינו יצחק פריך שפיר דמדקאמר יש להן קנס

So, if we assume this גירסא, according to the פר"י the contradiction between the ברייתות is properly understood, for since the first ברייתא states, 'they (the הרשת receive קנס), therefore -

אלמא לא חשבינן להו בחזקת מוכת עץ 28-

It is evident that we do not consider them as presumably מוכת עץ, but the second אוכת עץ מוכת מוכת אין להן טענת בתולים (as the ברייתא ברייתא (as the בחזקת מוכת עץ בחזקת מוכת של above²⁹) -

אבל לפירוש הקונטרס מאי קפריך הכא נמי בחזקת בתולות חשבינן להו

However, according to ברש"י (if we assume this גירסא) what is the contradiction between the two ברייתות, the first ברייתא assumes them to be בתולות (therefore they receive מולות בתולות here also considers them - בחזקת בתולות

- דהא אמרינן השתא דמשנתארסה נאנסה

For since we say כתובה that means they receive the entire כתובה, for we now say that משנתארסה נאנסה, just like the first ברייתא; so, what is the contradiction?!³⁰

 $^{^{26}}$ On this עמוד, where it states 'ורמינהו החרשת.

²⁷ See footnote # 19.

 $^{^{28}}$ תוספות apparently maintains that a קנס does not receive קנס does.

²⁹ See (the text by) footnote # 23.

³⁰ However, according to the גירסא in our text (which is גירסת רש"י), the contradiction is obvious; the first ברייתא stated אין להן טענת בתולים.

asks: תוספות

רבינו שמשון בן אברהם הקשה לפירוש רבינו יצחק דאמאי לא משני - And the גמרא asked, according to the פר"י, why the גמרא did not answer the contradiction between the two ברייתות as follows -

הא דקתני אין להן טענת בתולים כרבי מאיר דאמר בפרק קמא (לעיל יג,א) - This ברייתא which states, אין להן טענת בתולים (for she is ברייתא), is according to ר"מ, who maintains in the first פרק that by -

מוכת עץ בין הכיר בה בין לא הכיר בה מאתים ³¹ מוכת עץ בין הכיר בה בין לא הכיר בה מאתים is two hundred בתולה (like a בתולה) -

רהא דקתני יש להן טענת בתולים 32 כרבנן דאמרי כתובתן מנה 33 אווא אחל בתולים, which states, יש להן טענת בתולים, is according to the רבנן, who maintain that the מוכת עץ is one hundred אלמנה $^{-33}$

מוספות anticipates a possible solution to this question:

וכי תימא משום דקתני חרשת דומיא דאיילונית 34

And if you will say, the reason the גמרא does not offer this answer, is **because** the ברייתא teaches, 'a אילונית and a שוטה and an אילונית receive יש להן טענת and an אילונית יש להן טענת - איילונית is **similar** to the ruling **of an** איילונית –

תוספות rejects this solution:

הא על כרחך איילונית גופה לא הפסידה כתובתה לגמרי -

Since perforce even the איילונית does not lose her כתובה entirely -

- דהא רב ששת דמשני הא רבן גמליאל הא רבי יהושע

Since אשת אם who answered here, 'this ברייתא is according to ברייתא, and this ברייתא is according to ", so this very same " -

סבירא ליה בפרק קמא (דף יא,ב) כנסה בחזקת בתולה ונמצאת בעולה יש לה כתובה מנה:

6

 $^{^{31}}$ The ר"י, maintains that the כתובה is מוכת עץ. בחזקת מוכת מוכת מוכת מכסreceives the entire כתובה, therefore the husband has no claim, for we assume she is a מוכת עץ and receives מאתיים.

 $^{^{32}}$ It is seemingly apparent that the רשב"א is asking on the ר"י, according to our גירסת (but not according to the גירסת הר"י). See (however) מהרש"א.

³³ When the husband claims that she is not a בתולה, so even if we will assume that she is a מוכת עץ, she will not receive the entire מוכת עץ arceives only a מנה.

³⁴ The טענת בתולים by an איילונית (that husband thought she was a בתולה and it turns out that she is a רבולה), will cause her to lose the entire כנסה בחזקת בתולה ונמצאת בעולה אין לה כתובה כלל (the accepted ruling is מוכת בתולה ונמצאת בעולה אין לה כתובה (עץ will not assume that she is a מוכת עץ (unlike a מוכת עץ (unlike a מוכת עץ היילונית). Therefore, since by איילונית, she has no כתובה, we could not have answered that the איילונית which stated ההרשת וכו' יש להן טענת which stated מנה שבחילים (and receive a מנה because since an איילונית receives nothing, the same should apply to a מנה החדשת.

Maintains in the first פרק that if he took her in, presuming she is a בתולה and it turned out she is a בתולה, she has a כתובה מנה. 35

<u>Summary</u>

According to רש"י the reason a טענת בתולים has no טענת בתולים, is because we claim on their behalf משנתארסה נאנסה, while according to תוספות the reason is that she is presumed to be a מוכת עץ.

Thinking it over

- 1. Why is it that after the ר"י, brings proof to פרש"י, the לו disagrees³⁶ and offers a different explanation?!
- 2. טענת בתולים writes that 'regular' woman have טענת בתולים (and we do not assume that they are טענת עץ אני אני אני Does תוספות mean that they should have said it (to their husbands) before the נישואין, or that they should have said it when the husband realized that she is not a בתולה $?^{38}$

³⁵ Therefore, רש ששת could have given the s'רשב"א suggested answer, since according to "ר, both a חרשת and an איילונית, have a רשב"א's question on the תוספות. טענת בתולים על could have given the s'איילונית.

³⁶ See [text by] footnote # 23.

³⁷ See footnote # 25.

 $^{^{38}}$ See משנה למלך הל' אישות פי"א משנה.